

— Не мога, не искамъ! — отвърнаха дѣцата. Момчето се надвѣси, погледна въ стаята и, като се увѣри, че „той“ си е отишелъ, протегна ръка на брата си, и послушно скочи въ стаята.

— Защо правите тъй? — смѣра ги учителтъ.

— Страхъ ни е отъ него. Злѣ бие.

— Ами че ако бѣхте паднали на улицата?

Дѣцата не отговориха; тѣ разтреперано се приближиха до печката.

— Вие знаете, че азъ не лъжа. Защо не слѣзохте веднага? Или и на мене не вѣрвате?

— Вѣрваме.

— Азъ повикахъ баща ви и си поговоримъ; той нѣма да ви бие вече; иска му се да ви види. Той ме чака долу. Той е много нещастенъ, нѣма си никого, който да се грижи за него; азъ ще му кажа, че и вие вече не искате да го знаете.

— Защо плачешъ, Иосифе? Момчето не отговаряше.

— Жалъ ли ти е за баща ти?

Жалъ ми е.

— Тогава азъ ще му кажа, че вие общахте да се поправите. Той нѣма да ви вземе съ себе си, защото не може самъ да се грижи за васъ. Не искате ли поне за минутка да слѣзете съ мене?

— Не, каза смѣло Петъръ.

— Бѣдниятъ баща. Той иска само да ви погледа, нищо нѣма да ви направи. Ако се отнасяте добръ съ него, и той ще бѣде добъръ. Нима ми не вѣрвате?

Двѣтъ момчета боязливо хванаха ръцѣтъ на учителя и го послѣдваха. Щомъ влѣзоха въ стаята, тѣ се скриха задъ гърба му, като да дирѣха защита. Работникътъ протегна къмъ тѣхъ ръцѣ, но